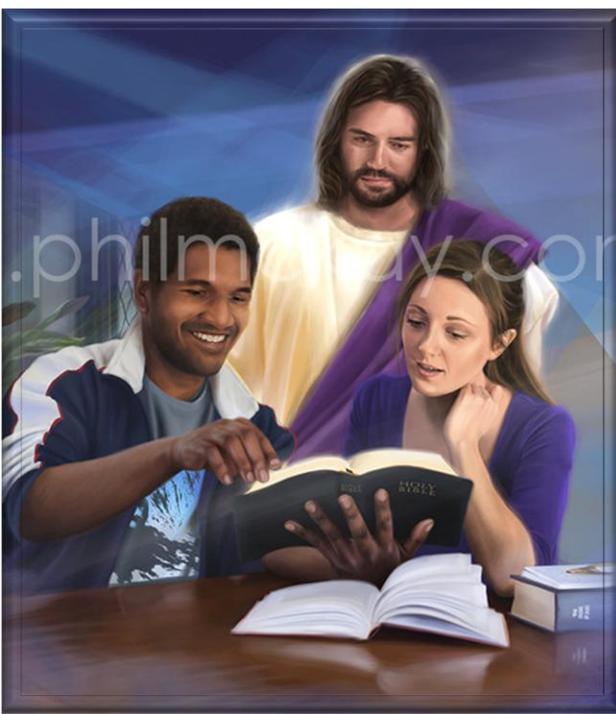
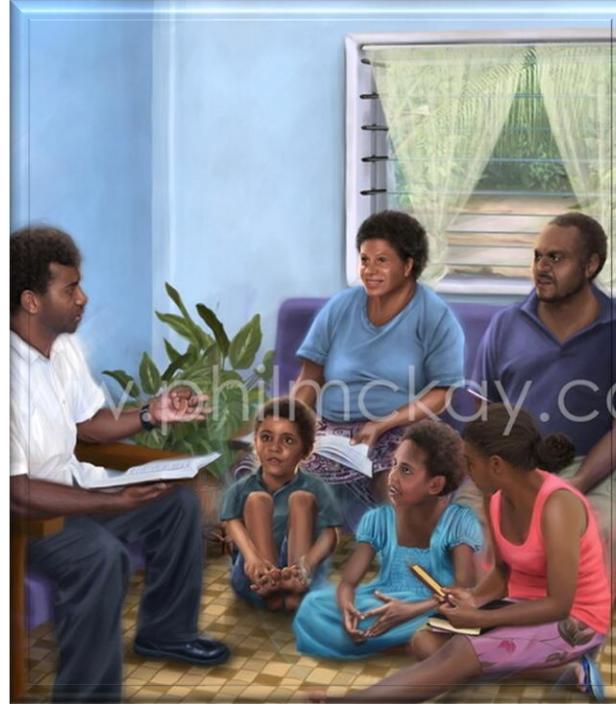
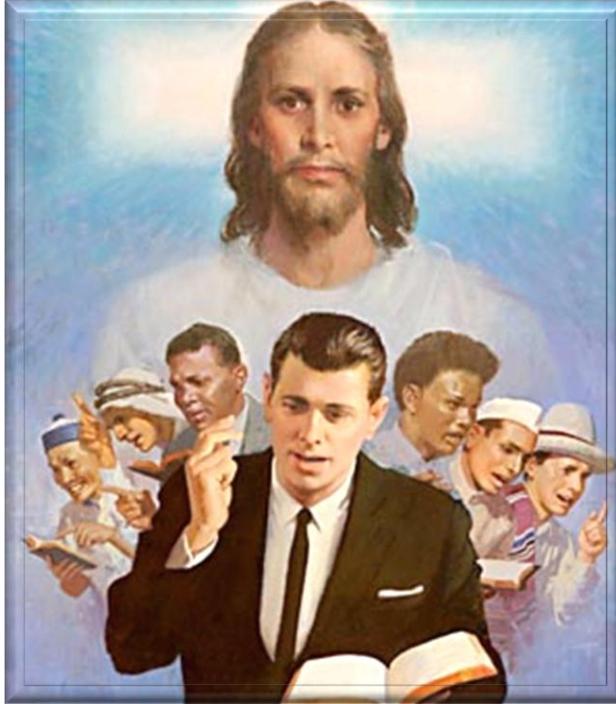
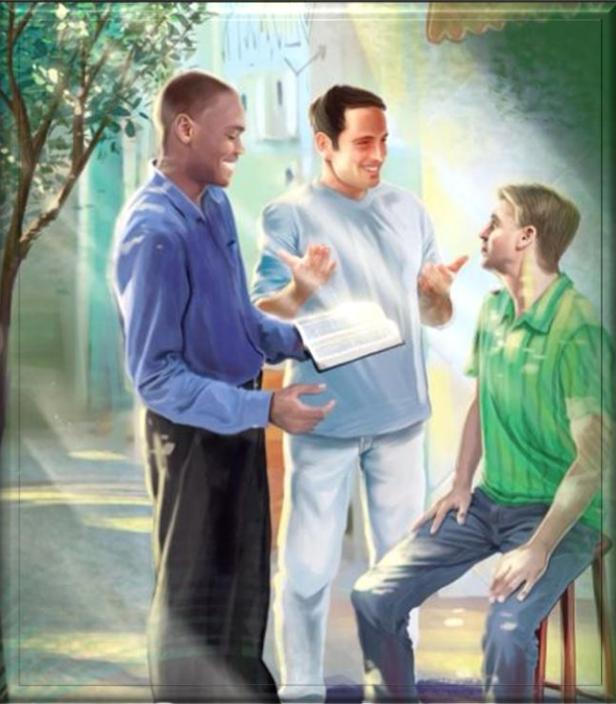

ดำเนินชีวิต

ร่วมกับผู้อื่น

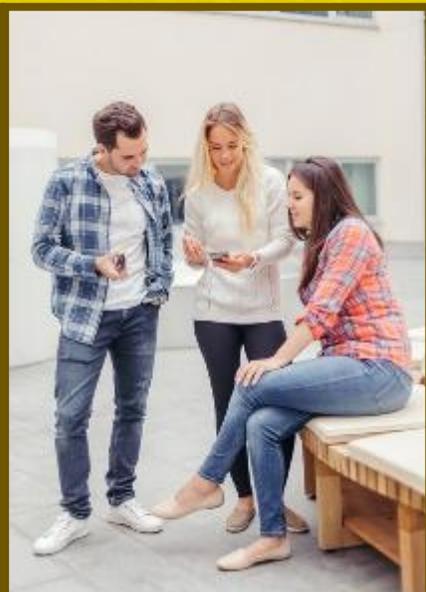
“จงให้ถ้อยคำของท่านทั้งหลายประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประงัดด้วยเกลือให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรจะตอบแต่ละคนอย่างไร”

โคโลสี 4:6

ในส่วนที่เน้นการปฏิบัติจริงของจดหมายฉบับนี้ เปาโลได้กล่าวถึงเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในแวดวงต่าง ๆ

ความสัมพันธ์อาจจะก่อให้เกิดความตึงเครียดและการโต้เถียง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีความปรองดอง ความเห็นพ้องต้องกันในเรื่องค่านิยม เป้าหมาย และวัตถุประสงค์

เปาโลได้ให้หลักการที่เป็นประโยชน์แก่เราในการปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรส ระหว่างพ่อแม่กับลูก ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง ระหว่างพี่น้องในคริสตจักร และระหว่างผู้เชื่อกับผู้ไม่เชื่อ

ความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรส (โคโลสี 3:18-19)

ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและเด็ก (โคโลสี 3:20-21)

ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง (โคโลสี 3:22-25; 4:1)

ความสัมพันธ์ระหว่างคริสตจักร (โคโลสี 4:2-4)

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ไม่เชื่อ (โคโลสี 4:5-6)

ความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรส

“ภรรยาทั้งหลายจงยอมเชื่อฟังสามีของตน ซึ่งเป็นสิ่งที่สมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า สามีทั้งหลายจงรักภรรยาของตน และอย่าทำรุนแรงต่อพวกนาง” (โคโลสี 3:18-19)

จดหมายของโคโลสีและเอเฟซัส ซึ่งเขียนขึ้นในเวลาเดียวกัน มีคำแนะนำที่คล้ายคลึงกัน (และเสริมกัน) เกี่ยวกับคู่สมรส (โคโลสี 3:18-19; เอเฟซัส 5:21-33)

ภรรยาต้องอยู่ใต้บังคับบัญชาของสามี (โคโลสี 3:18; เอเฟซัส 5:22-24)

สามีจะต้องรักภรรยาของตน (โคโลสี 3:19; เอเฟซัส 5:28)

การอยู่ใต้บังคับบัญชานี้คือการอยู่ภายใต้การอยู่ใต้บังคับบัญชาซึ่งกันและกัน (เอเฟซัส 5:21) และต้องเป็นไป “ตามที่เหมาะสมในพระเจ้า”

จงรักพวกเขาด้วยความรักเดียวกับที่พระคริสต์ทรงรักเรา (เอเฟซัส 5:25)

พวกเขาต้องรับผิดชอบต่อความเป็นอยู่ที่ดีของตนเอง (เอเฟซัส 5:29)

อย่า “ใจร้าย” (อย่าทำให้พวกเขาขุ่นเคือง อย่าประพฤติอย่างโหดร้ายหรือใช้ความรุนแรง อย่ากดขี่ข่มเหง)

คู่สมรสทั้งสองควรทำงานร่วมกันเป็นทีม ปรึกษาหารือกัน และตัดสินใจร่วมกัน โดยสามีควรเป็นผู้นำครอบครัวในอุดมคติ แต่ละคนควรแสวงหาความสุขของอีกฝ่ายเสมอ

“จงให้ความรักแก่กันและกัน แทนที่จะเรียกร้องความรัก จงบ่มเพาะสิ่งที่ดีงามที่สุดในตัวท่าน และจงริบเร่งที่จะมองเห็นคุณสมบัติที่ดีในกันและกัน ความรู้สึกว่าได้รับการชื่นชมเป็นแรงกระตุ้นและความพึงพอใจที่ยอดเยียม ความเห็นอกเห็นใจและความเคารพส่งเสริมให้มุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศ และความรักเองก็จะเพิ่มพูนขึ้นเมื่อมันกระตุ้นให้มุ่งสู่เป้าหมายที่สูงส่งยิ่งขึ้น [...]”

ภรรยาควรเคารพสามี สามีควรจะรักและทะนุถนอมภรรยา และเช่นเดียวกับที่คำปฏิญาณการแต่งงานของพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งเดียว ความเชื่อในพระคริสต์ของพวกเขา也应该ทำให้พวกเขาเป็นหนึ่งเดียวในพระองค์ อะไรจะทำให้พระเจ้าพอพระทัยมากกว่าการได้เห็นผู้ที่เข้าสู่ความสัมพันธ์ของการแต่งงานแสวงหาร่วมกันที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูและได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณของพระองค์มากขึ้นเรื่อย ๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร

“บุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนในทุกเรื่อง เพราะสิ่งนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า บิดาทันทีหลายก็อยากยั่วบุตรของตนให้ขัดเคืองใจ เพื่อว่าพวกเขาจะไม่ท้อใจ” (โคโลสี 3:20-21)

ในสังคมปัจจุบัน คำว่า "พ่อแม่" ควรหมายรวมถึงทั้งคู่สมรสที่แต่งงานแล้วและครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยว ตามคำสอนของเปาโล ความสัมพันธ์ที่ดีนั้นไม่ใช่ความรับผิดชอบของพ่อแม่เพียงอย่างเดียว แต่ยังเป็นความรับผิดชอบของลูก ๆ เองด้วย

หน้าที่ของบุตรชายและบุตรหญิง (โคโลสี 3:20; เอเฟซัส 6:1-3)

การเชื่อฟังของบุตรไม่ใช่เรื่อง que เลือกหรือไม่เลือกที่จะทำ

การเชื่อฟังนี้อยู่บนพื้นฐานของบัญญัติข้อที่ห้า

ยิ่งกว่านั้น การเชื่อฟังยอมมาพร้อมกับรางวัลของตนเอง

หน้าที่ของบิดามารดา (โคโลสี 3:21; เอเฟซัส 6:4)

จงอบรมสั่งสอนพวกเขาโดยไม่ทำให้พวกเขาโมโหหรือหงุดหงิด เพื่อไม่ให้พวกเขาท้อแท้

อย่าทำให้พวกเขาโกรธด้วยการกระทำที่ใจร้อนหรือเอาแต่ใจ

จงอบรมสั่งสอนพวกเขาในทางของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:6-7; สุภาษิต 22:6)

การน้สการครอบครัวในตอนเช้าและ/หรือตอนเย็นมีความสำคัญสำหรับลูก ๆ ของเราในการเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและตัดสินใจเพื่อชีวิตนิรันดร์ และอย่าลืมว่าแบบอย่างของเราคือครูที่ดีที่สุดของลูก ๆ ของเรา

“พ่อแม่ทั้งหลาย จงแสดงให้ลูก ๆ เห็นว่าคุณรักพวกเขาและจะทำทุกอย่างสุด
ความสามารถเพื่อให้พวกเขามีความสุข หากคุณทำเช่นนั้น ข้อจำกัดที่จำเป็น
ของคุณจะมีน้ำหนักมากขึ้นในจิตใจของพวกเขา จงปกครองลูก ๆ ด้วยความ
อ่อนโยนและความเห็นอกเห็นใจ โดยระลึกไว้เสมอว่า “เหล่าทูตสวรรค์ของพวกเขา
เข่าเฝ้ามองพระพักตร์ของพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์อยู่เสมอ”
หากคุณปรารถนาให้เหล่าทูตสวรรค์ทำภารกิจที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้แก่
ลูก ๆ ของคุณ จงร่วมมือกับพวกเขาโดยทำในส่วนของคุณด้วย”

ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายกับลูกน้อง

“ทาสทั้งหลายจงเชื่อฟังนายของตนในโลกนี้ทุกอย่าง ไม่เฉพาะแต่เมื่ออยู่ในสายตาเหมือนอย่างพวกประจบสอพลอ แต่ทำด้วยจริงใจ โดยความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า” (โคโลสี 3:22)

ความสัมพันธ์แบบผู้รับใช้ในสมัยของเปาโลนั้นแตกต่างอย่างมากจากรูปแบบการเป็นทาสที่ยังคงมีอยู่ในปัจจุบัน ดังนั้น เราจึงต้องเข้าใจคำแนะนำนี้ในบริบทของความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายกับลูกน้อง

พฤติกรรมของผู้ใต้บังคับบัญชา

(โคโลสี 3:22-25; เอเฟซัส 6:5-8)

จงทำอย่างสุดความสามารถเสมอ แม้ว่าจะไม่มีใครเห็นก็ตาม

จงมุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศในงานของคุณ รวากับว่าคุณกำลังทำเพื่อพระเจ้า

จงยอมรับคำตักเตือนเมื่อสมควร

งานที่ดีจะได้รับผลตอบแทน

เจ้านายที่ไม่ดีไม่ได้ทำให้เราพ้นจากการเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา

(1 เปโตร 2:18)

พฤติกรรมของหัวหน้างาน

(โคโลสี 4:1; เอเฟซัส 6:9)

จงนำด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม

อย่าใช้การข่มขู่หรือเรียกร้องตามอำเภอใจ

หัวหน้างานทุกคนมีเจ้านายเหนือกว่า ซึ่งเขาจะต้องรับผิดชอบต่อเจ้านายนั้น

เราทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเจ้านายหรือลูกน้อง ล้วนเป็นผู้รับใช้ (ทาส) ของพระคริสต์ เพราะเรารับใช้พระองค์

“ภารกิจของอัครสาวกไม่ใช่การล้มล้างระเบียบสังคมที่มีอยู่โดย
ผลการหรือฉบับปล้น การพยายามทำเช่นนั้นจะเป็นการขัดขวาง
ความสำเร็จของพระกิตติคุณ แต่ท่านสอนหลักการที่โจมตี
รากฐานของระบบทาส และหากนำไปปฏิบัติก็จะทำลายระบบ
ทั้งหมดอย่างแน่นอน [...]”

ศาสนาคริสต์สร้างความผูกพันอันแข็งแกร่งระหว่างนายกับทาส
กษัตริย์กับประชาชน ผู้ประกาศพระกิตติคุณกับคนบาปที่ตกต่ำ
ซึ่งพบการชำระล้างบาปในพระคริสต์ พวกเขาได้รับการชำระ
ล้างด้วยพระโลหิตเดียวกัน ได้รับชีวิตใหม่โดยพระวิญญาณ
เดียวกัน และพวกเขากลายเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์”

ความสัมพันธ์ในคริสตจักร

“จงอุทิศตัวในการอธิษฐาน จงเฝ้าระวังในเรื่องนี้ด้วยการขอบพระคุณ” (โคโลสี 4:2)

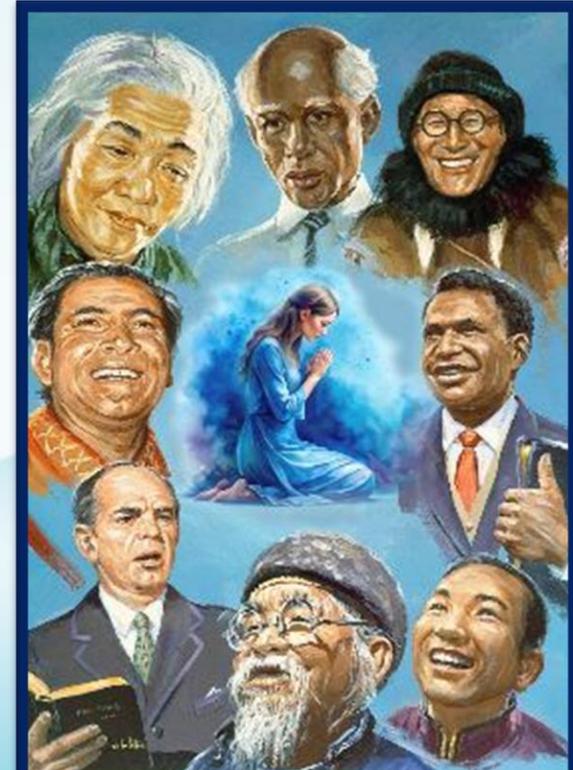

เราได้รับการกระตุ้นให้ “อธิษฐานเพื่อกันและกัน” เพราะ “คำอธิษฐานของคนที่ชอบธรรมมีฤทธิ์เดชและมีผล” (ยากอบ 5:16)

นอกเหนือจากการอธิษฐานในตอนเช้าและตอนเย็นแล้ว เปาโลเสนอแนะให้เราอธิษฐานได้ทุกเวลา (โคโลสี 4:2; เอเฟซัส 6:18; 1 เธสะโลนิกา 5:17) เช่นเดียวกับที่เนหะมีย์อธิษฐานเจียบๆ ต่อหน้ากษัตริย์ (เนหะมีย์ 2:4) เรามีสิทธิพิเศษที่จะอธิษฐานในสถานที่หรือสถานการณ์ใดก็ได้

ยิ่งไปกว่านั้น เรามั่นใจได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเปลี่ยนแปลงคำอธิษฐานของเราให้มีผล (โรม 8:26)

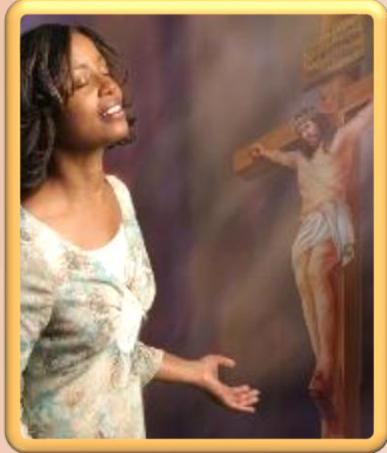
เปาโลขอร้องเป็นพิเศษให้เราอธิษฐานเพื่อผู้ที่ประกาศข่าวประเสริฐ (โคโลสี 4:3-4; เอเฟซัส 6:19) ไม่สำคัญว่าผู้ประกาศจะมีประสบการณ์ในการประกาศข่าวประเสริฐมากหรือน้อยเพียงใด ไม่มีใครเพียงพอสำหรับงานนี้ เปาโลไม่เพียงแต่ภาวนาด้วยตนเองเท่านั้น แต่ยังขอให้พี่น้องช่วยภาวนาเพื่อเขาด้วย เพื่อให้ถ้อยคำของเขาเป็นถ้อยคำที่ถูกต้อง

“ในการเผยแพร่ความจริงในทุกสถานที่ จำเป็นต้องมีการ
ผสมผสานความคิด ความสามารถ แผนการ และวิธีการทำงาน
ที่แตกต่างกัน ทุกคนควรปรึกษาหารือและอธิษฐานร่วมกัน
พระคริสต์ตรัสว่า “มธ. **18:19** เราบอกพวกท่านอีกว่า ถ้าพวก
ท่านสองคนจะร่วมใจกันทูลขอสิ่งหนึ่งสิ่งใดในโลก พระบิดา
ของเราผู้สถิตในสวรรค์ก็จะทรงทำสิ่งนั้นให้” (มัทธิว 18:19)”

ความสัมพันธ์กับผู้ที่ไม่เชื่อ

“จงปฏิบัติต่อคนภายนอกด้วยสติปัญญา โดยใช้โอกาสให้เป็นประโยชน์” (โคโลสี 4:5)

เราได้รับประโยชน์มากมาย: เราได้เรียนรู้สิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเรา เราได้ยอมรับสิ่งนั้น และเรามีความมั่นใจในความรอด

เรารู้เรื่องนี้เพราะมีคนบอกเรา ในทำนองเดียวกัน เราต้องแบ่งปันสิ่งนี้กับผู้อื่น เปาโลกล่าวว่าเราควรปฏิสัมพันธ์กับ “คนนอก” อย่างไร คือผู้ที่ยังไม่รู้จักพระเยซู (โคโลสี 4:5-6)?

ด้วยสติปัญญา

เราต้องการ “ปัญญาที่มาจากสวรรค์” (ยากอบ 3:17) ในความสัมพันธ์ของเรากับผู้ที่ยังไม่รู้จักพระเยซู

ด้วยคำพูดที่เปี่ยมเมตตา

คำพูดของเราควรสุภาพเสมอ เพื่อพวกเขาจะฟังเราด้วยความยินดี

ถ้อยคำที่ประกอบปรุงด้วยเกลือ

การสนทนาควรเหมาะสมและปรับให้เข้ากับบุคคลและสภาพแวดล้อมรอบข้าง

ตอบคำถามแต่ละข้อด้วยความเหมาะสม

เนื่องจากแต่ละคนแตกต่างกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำเราว่าควรตอบสนองอย่างไรในแต่ละช่วงเวลา

“ความสุภาพแท้จริงที่ผสมผสานกับความจริงและความยุติธรรม ทำให้ชีวิตไม่เพียงแต่มีประโยชน์ แต่ยังมีงดงามและหอมหวาน คำพูดที่อ่อนโยน สายตาที่น่ามอง ใบหน้าที่ร่าเริง สร้างเสน่ห์ให้แก่คริสเตียน ทำให้มีอิทธิพลที่ยากจะต้านทาน ในการถ่อมตนเอง ในแสงสว่าง สันติสุข และความสุภาพที่เขามอบให้แก่ผู้อื่นอย่างต่อเนื่อง เขาจะพบความสุขที่แท้จริง

ขอให้เราถ่อมตนเองอยู่เสมอ คอยให้กำลังใจผู้อื่น แบ่งเบาภาระของพวกเขา เขาด้วยการกระทำที่อ่อนโยนและเมตตา และการกระทำที่เสียสละเพื่อผู้อื่น”